

leeftijd moeder	38
zwangerschap	2e
kind	2e

voorgeschiedenis	Ik heb een normale zwangerschap en bevalling bij ons eerste kind. De zwangerschap van ons tweede kind verloopt ook prima, ik kom qua gewicht weinig aan en heb een kleine buik. Deze observatie wordt ook gedaan in 35e week van de zwangerschap, er wordt echter niets mee gedaan door de verloskundige.
------------------	---

zwangerschapstermijn	Tijd	Gebeurtenis	opmerkingen ouders
38+5		Ik voel het kind minder bewegen. Wijt dit aan de fase van de zwangerschap. Yogadocente adviseert bij minder bewegen altijd contact te zoeken met verloskundige.	
38+6		Ik heb de baby slechts een paar keer gevoeld die dag, onrust groeit.	
39	18.00	De hele dag heb ik het kind niet voelen bewegen. Aan het einde van de middag deel ik dit met mijn man; die wil dat ik direct contact leg met verloskundige. Ik stel het nog even uit. Om 18.00 bel ik met de verloskundige; die zegt toe snel langs te komen.	
39	18.45	Verloskundige arriveert bij ons; zij doet controles en luistert naar het hartje; dat klopt! Verloskundige verplicht ons om naar het ziekenhuis te gaan om een hartfilmpje te maken.	Als ouders vonden wij dit overdreven; het hartje klopt toch?!
	20.00	We arriveren in het ziekenhuis; direct wordt er gestart met het maken van het hartfilmpje en blijkt meteen dat het kindje niet beweegt. Ze ligt steeds in ruststand. Ook het 'porren' of draaien op een zij helpt niet. Er komen steeds meer mensen om het bed.	Personeel is uiterst vriendelijk; ze geven echter geen enkele informatie; dat frustriert en maakt ons nog meer gespannen.
	21.30	Na een echo, inwendig onderzoek en weer een hartfilmpje wordt besloten om de bevalling op te wekken. Via een infuus worden er wee-opwekkers toegediend en de vliezen worden gebroken. Binnen tien min. komt de gynaecoloog binnen rennen, en roept 'we gaan de baby nu halen'. Direct werd ik klaar gemaakt om naar de OK te gaan. Met haast richting lift en OK. Daar stond 10 man klaar om de spoedsectio uit te voeren. Om 22.21 werd onze dochter geboren, 2340 gram bij 39 weken zwangerschap. De baby moest geactiveerd worden (tikken onder de voetjes), maar begint uiteindelijk te huilen. Na verder onderzoek mag mijn man met onze dochter naar de kraamsuite. We zijn met de schrik vrijgekomen maar hadden niet veel later in actie moeten komen.	We komen in een emotionele achtbaan; er wordt weinig informatie gegeven, dat vinden we lastig. Op de vraag of de baby het redt wordt geen antwoord gegeven. De anesthesist snapt de impact op deze spoedkeizersnee bij ouders niet. Hij handelt zeer onvriendelijk; rest van het personeel zeer begaan.
			<p>evaluatiegesprek: Na een paar weken komt de verloskundige langs om na te praten over de zwangerschap en de spoedsectio. Hoe heeft dit kunnen gebeuren? Waarom is niet gesignaleerd dat de baby achterbleef in groei? De placenta was te klein om het kind te kunnen voeden. Als de verloskundige ons die avond niet naar het ziekenhuis had gestuurd maar had geadviseerd te wachten tot de volgende dag waren we zeker te laat geweest.</p> <p>Intern is onze casus besproken en het protocol is aangescherpt.</p>